

José Gregorio, một bác sĩ, nhà khoa học và người có đức tin sâu sắc, được biết đến với cái tên "Bác sĩ của người nghèo" tại quê hương Venezuela.

Thanh Quảng sdb – Daniel Esparza (Ateleia)

Đức Giáo hoàng Phanxicô đã mở đường cho việc thúc đẩy nhiều nguyên nhân phong thánh khác nhau, cho phép tôn kính thêm một số nhân vật đáng chú ý. Trong số đó hiện có Linh mục Emil Kapaun, một tuyên úy quân đội Hoa Kỳ đã hy sinh trong trại tù Chiến tranh Triều Tiên, và Bartolo Longo, một người hoài nghi đã trở thành "Tông đồ của Kinh Mân Côi", sẽ được phong thánh. Một người khác nổi bật vì tác động thầm lặng nhưng sâu sắc của ông đối với thế giới là Chân phước José Gregorio Hernández.

José Gregorio, vị "Bác sĩ của người nghèo" của quê hương Venezuela, cuộc đời của ông là sự kết hợp phi thường giữa chuyên môn y khoa, lòng bác ái và sự thánh thiện - một gương mẫu về cách khoa học và đức tin, trí tuệ và lòng trắc ẩn có thể cùng nhau làm việc vì lợi ích của tha nhân.

Khởi đầu khiêm tốn

José Gregorio Hernández Cisneros sinh ngày 26 tháng 10 năm 1864 tại một thị trấn nhỏ Isnotú, Venezuela. Ngay từ khi còn nhỏ, ông đã thể hiện một trí tuệ phi thường và mong muốn phục vụ đồng loại. Ông theo đuổi ngành y, tại Đại học Caracas trước khi tiếp tục học tại Paris, Madrid và Naples, nơi ông đi chuyên về vi khuẩn học, một lĩnh vực mới vào thời điểm đó.

Sự nghiệp y khoa của ông là một bước đột phá. Ông đã giới thiệu các phương pháp y khoa hiện đại đến Venezuela, đào tạo các bác sĩ tương lai và giúp thành lập phòng thí nghiệm sinh lý học thực nghiệm đầu tiên của đất nước. Tuy nhiên, với tất cả sự thông minh của mình, trái tim ông vẫn hướng về người nghèo. Mặc dù ông có thể xây dựng một phòng khám kiếm tiền, nhưng thay vào đó, ông đã cống hiến hết mình để điều trị cho những người không đủ khả năng chi trả, ông thường không thanh toán tiền phí và thậm chí còn mua thuốc cho bệnh nhân nữa.

Một con người của khoa học và đức tin

Ngoài y học, José Gregorio còn có một tâm hồn sâu sắc. Ông đã cân nhắc đến việc dẫn thân vào ơn gọi linh mục nhiều lần (thậm chí đã thử trở thành một tu sĩ dòng Carthusian) nhưng cuối cùng, ông nhận ra rằng thiên chức thực sự của mình là phục vụ Chúa thông qua y học. Cuộc sống của ông thể hiện điều mà Đức Giáo hoàng Phanxicô gọi là "sự thánh thiện của người bình thường" - một cuộc sống làm việc, hy sinh và tận tụy trong các công việc hàng ngày.

Giống như các tu sĩ trong Sa mạc, những người ẩn mình để suy ngẫm về một câu Kinh thánh duy nhất để nắm bắt được sự trọn vẹn của chân lý thiêng liêng, José Gregorio đã tìm thấy khuôn mặt của Chúa Kitô trong mỗi bệnh nhân mà ông điều trị.

Ông cũng hiểu được nỗi đau của đất nước mình. Venezuela, vào thời điểm đó, được đánh dấu bằng sự bất ổn chính trị và khó khăn. Tuy nhiên, thay vì rút lui, ông đã tham gia. Ông coi y học là sứ mệnh hòa bình, ông thường nói về nhu cầu đoàn kết, lòng tốt và trách nhiệm đạo đức trong đời sống công cộng.

Một cái chết bi thảm, một di sản sống

Vào ngày 29 tháng 6 năm 1919, José Gregorio đã ra ngoài để mua thuốc cho một phụ nữ lớn tuổi đang gặp khó khăn. Khi băng qua đường ở Caracas, ông đã bị một chiếc ô tô đâm chết. Ông qua đời ngay sau đó, để lại một đất nước đau buồn.

Nhưng câu chuyện của ông không kết thúc ở đó. Gần như ngay lập tức, người dân Venezuela bắt đầu tôn kính ông, tin vào sự thánh thiện của ông. Trong nhiều thập kỷ, vô số lời chứng về những lần chữa lành kỳ diệu được cho là nhờ sự chuyển cầu của ông đã được thu tập. Năm 2020, Đức Giáo hoàng Phanxicô đã công nhận một phép lạ do ông bầu cử, dẫn đến việc ông được phong chân phước. Và bây giờ, với việc ông sắp được phong thánh, thế giới chính thức công nhận điều mà người dân Venezuela đã biết trong hơn một thế kỷ: José Gregorio Hernández là một vị thánh.

Một gương mẫu cho thời đại chúng ta

Trong thời đại mà đức tin và khoa học vẫn được coi là những thế lực đối lập, José Gregorio đã trở nên như một nhịp cầu. Ông nhắc nhở chúng ta rằng kiến thức phải phục vụ tình yêu, và chuyên môn phải được đặt vào việc phục vụ những người dễ bị tổn thương nhất. Ông cũng thách đố chúng ta biến công việc của mình - bất kể đó là gì - thành một hành động thánh thiện.

Việc phong thánh cho ông không chỉ là sự công nhận cuộc sống của ông. Đó là lời mời gọi cho hiện tại. Thế giới ngày nay, giống như thế giới mà ông đã sống, đang bị chia cắt và cần được chữa lành. Có lẽ, giống như José Gregorio, chúng ta được kêu gọi trở thành người chữa lành - không nhất thiết phải bằng thuốc men, mà bằng lòng tốt, công lý và lòng trung thành với sứ mệnh của chính mình.

Các vị thánh không phải là những nhân vật xa lạ của quá khứ. Họ là những gương soi cho hiện tại, cho chúng ta thấy điều gì là có thể khi chúng ta đắm mình vào tình yêu. Và bây giờ, với việc José Gregorio Hernández được nâng lên bậc hiển thánh, chúng ta có thêm một gương sáng để noi theo.

